

Yksin jäätyään Hildur polvistui erään maalauksen eteen, ja mutisi jotain puoliääneen. Tämän jälkeen nainen tarttui vyötäröllä roikkuvaan veitseen, viiltäen sillä itseään käteen, josta tämä tiputti verta kultaiseen maljaan. Veren joukkoon hän kaatoi hienojakoista harmaata jauhoa, mutisten koko seremonian ajan. Säännöllisin väliajoin nainen piti tauon, sekoittaen maljassa olevaa nestettä. Jonkin ajan kuluttua nainen kohotti maljan yläviistoon kohti maalausta mutisten lyhyen säkeistön, jonka jälkeen tämä nielaisi tuon salaperäisen nesteen. Nainen sulki silmänsä ja malja tipahti lattialle. Hildurin vartalo jännittyi kaarelle uudelleen ja uudelleen. Lopulta tämä lyyhistyi lattialle vartalo värähdellen, naisen suusta valui valkoista vaahtoa muuttuen sitten punaiseksi. Naisen suusta purkautui tuskaista korinaa. Silmät muljahdellen nainen vaipui transsiin.

7.Luku Jostain kaukaisuudesta, tietoisuuden tuolta puolen kuului portinvartijan elämän ja kuoleman käkättävä ääni. —Kalman käsi sinun olkapäästäsi koskettavi, käärme suuhusi luikahtavi, manalan matoja korvista tulevi. —Kurja olet kuolevainen, syntinen saasta haureudessasi, hengelläsi velkasi maksettavi. —Saat mahdollisuuden kirouksen kumoamiseen, juokse kuin tuullispää. Itse piru paholainen kintereilläsi, kääntyä, pysähtyä et saa, tai kalman kuningas sinut viittaansa sulkee. Tulkoon vaahto suustasi, veren pisarat nenästäsi. Juokse kunnes aikasi koittaa ja kalman koura kurkkuasi kuristaa. Kirmaa kalman kammioosi, paina pääsi paaden alle. —Tiedät menneisyytesi, vallanhimon ahneuksissasi tuskaa tuotit, syyttömät sytytit tuleen, liekkimereen laitatit. Sinä yönä sinetöit kohtalosi. Kuvittelit keplottelevasi kunniaan ja maineeseen. Luulit tuhonneesi kaiken tieltäsi. Kuinka kävikään, kuolon herra ei kaikkia korjannut, vaikka luulit niin. —Tulet vielä näkemään myös tulevasi, luusi murskautukoon terävien hampaiden iskiessä kupan raiskaamaan lihaasi, kynnet raapikoon ensin nahkasi, mädäntyneet hampaasi koristakoon kantajansa kaulaa. Hildurin vartalo värisi horkassa, ja tämän iho oli kalman värittämä, kellertävää vaahtoa suupielestä valuen, korisi tämä lattialla. Transsimaiseen korinaan sekoittui joistain nummilta kantautuva ulvonta. Jokin ajan kuluttua transsitilan laannuttua Hildur kyyhötti polvillaan, kurtuiset kasvot vääristyneinä. Samalla hetkellä kesken rukouksen, ikkuna helähti rikki voimakkaan tuulen puuskan voimasta. Nainen hätkähti, katsellen epäuskoisesti ympärilleen, salaperäinen usva tunkeutui tupaan. Hildur terästi kuuloaan, kuului vain huminaa, kunnes huminaan sekoittui vaimea naisenääni. —Sinä! Tuhantisesti tuhkasi levitköön näille nummille, kirottu olkoon kätesi jossa soihtua pidät! —Kuka saasta olet? Luuletko että pelkään moista kurjaa kutaletta, soopan suoltajaa surkimusta. Samalla hetkellä usva tiheni polvillaan olevan naisen ympärillä, niin että tästä tuntui kuin hän rusentuisi kasaan. —Vaiti kurja kuolevainen, kalman koura sinua kuristakoon, mut kuolo liian helppo on. Sulkeudu siis kammioosi, ruoskikoon kätesi nahkasi vereslihalle, ehkä silloin helpotuksen saat.

8. Luku Kellarin oven aukeaminen tuli täytenä yllätyksenä Kjel Edmontille, joka käyskenteli ahtaassa tilassa, sen mitä pystyi. Sisään tulija oli Gunilla Sorenson, joka hymyili ystävällisesti miehelle. —Riisuudu! Mies ei ollut uskoa kuulemaansa. —Mitä tämä nyt on? Miksi minun pitäisi riisuuntua? —Tahdon nähdä haavasi ja vammasi! Mies nousi seisomaan, napittaen sitten paitansa auki. Miehen seisoessa ylävartalo paljaana Gunilla tuli miehen luokse ja siveli hitaasti tämän paljasta vartaloa. —Vammasi parantuneet melko hyvin, eivät vuoda enää. Voit tulla mukaani. —Mukaan minne? Mies kysyi. —Matalaan majaani. —Siis mitä tämä oikein merkitsee? —Kaikki aikanaan, mutta mennään, matka on vaivalloinen ja vaativa, ei ole aikaa nyt selityksiin. Nainen kääntyi ympäri, miehen seurattessa tätä tämän kannoilla. Nainen johdatti miehen ylös rappusia, päästyään portaiden yläpäähän mies huomasi luukun, luukun rakosista välkehti hieman valkeutta. Nainen avasi luukun ja pujahti siitä sitten vihertävälle nummelle. Miehen päästyä ulos raittiiseen ilmaan, tämä veti keuhkot täyteen raikasta ilmaa. —Mikä paikka tämä on, missä minä olen? —Valitan, ei ole aikaa tarinointiin, on

riennettävä, valon aikaa on pari tuntia, sen ajan on turvallista ulkona liikkua, siis kiirehtikäämme. —Minä en liikahda mihinkään, ennen kuin kerot mitä tämä on? Nainen pudisti päätään, nuolaisten sitten huuliaan. —Hyvä on, olemme Holburin nummella, matkaa kotiini on parin kilometrin verran. Maasto on hieman vaikea kulkuista, pimeään tullessa ei ole hyvä olla näillä nummilla, siksi siis meidän kiirehdittävä.